

VYJÁDŘENÍ ŠKOLITELE K POSTGRADUÁLNÍMU STUDIU MGR. TEREZY RIEDLBAUCHOVÉ

Mgr. Tereza Riedebauchová začala pracovat na své disertační práci pod vedením prof. Miroslava Červenky; po jeho úmrtí jsem převzal úlohu školitele já.

Doktorandka absolvovala předepsaný program postgraduálního studia bez závad a v průběhu svého studia podala řadu průběžných výstupů ze své práce formou účasti na konferencích a časopiseckých studií.

Svou disertační práci věnovala Juliu Zeyerovi a jeho vztahu k francouzské literatuře. Práci rozdělila do tří částí.

První část věnovala Zeyerovým francouzským pobytům (zejména druhému pobytu v letech 1889-90), jeho překladům z francouzštiny a galikům v jeho knihovně. Rekonstrukce Zeyerova francouzského pobytu v letech 1889-90 je provedena velice detailně na základě korespondence a dobových svědectví a je zaměřena především k identifikaci Zeyerových kulturních kontaktů. Naše vědomosti o Zeyerově orientaci v dobové francouzské kultuře tím došly záslužného zpřesnění. Neméně cenná je partie o francouzských publikacích v Zeyerově knihovně. Třebaže doktorandka věcně připomíná, že nelze předpokládat, že všechny tyto knihy Zeyer skutečně přečetl, je to rozhodně užitečné vodítko pro průzkum eventuálních intertextuálních souvislostí v Zeyerových dílech.

Další obsáhlý oddíl je koncipován jako „komentovaný katalog“ Zeyerovy tvorby inspirované francouzskou literaturou. Doktorandka zde především systematicky prověřila odkazy na francouzské zdroje, jež ve své monografii uvádí Jan Voborník. Tato nevděčná práce byla účelná: velká část Voborníkových indikací se totiž ukázala jako nespolehlivá. Doktorandka tak především vyčistila stůl pro jakékoli příští bádání o francouzské inspiraci Zeyerových textů a v řadě případů pak průkazně doložila faktické souvislosti. Přestože tu bylo odvedeno velké množství práce, sama doktorandka si je vědoma, že v některých případech pouze urovnala cestu dalšímu pramennému bádání. Platí to zejména o skladbách Karolinské epeje: zde bude po mém soudu třeba ještě zaměřit pozornost ke Gautierovým *Les légendes*

épiques (obsaženým v Zeyerově knihovně) a možná také k adaptacím Paulina Parise (po nichž se Zeyer pídil v Paříži).

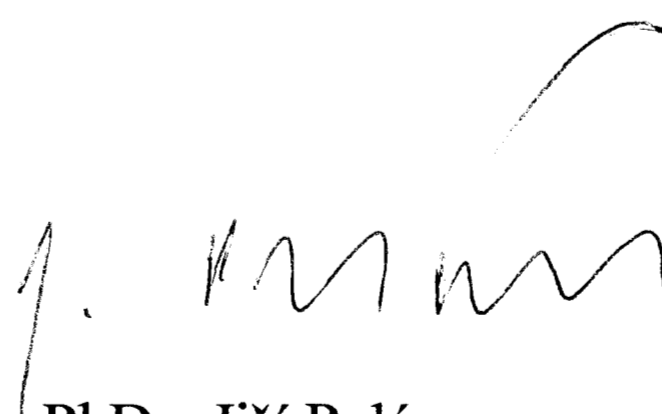
Třetí oddíl je věnován důkladné analýze tří vybraných Zeyerových děl: *Románu o věrném přátelství Amise a Amila*, *Kristině zázračné* a *Zahradě mariánské*. Doktorandka si na těchto textech vyzkoušela rozdílné metodologické přístupy: v případě *Románu o věrném přátelství Amise a Amila* sledovala sémantiku barev, v *Kristině zázračné* hledala paralely Zeyerova textu k dobovému výtvarnému umění (sochařskému dílu Františka Bílka), *Zahradu mariánskou* konfrontovala s Renanovým *Životem Ježíše*. I když jde o značně disparátní hlediska, nelze jim upřít funkčnost. Opět je zde zpracováno značné kvantum komparativního materiálu, musím však poznamenat, že ne vždy zcela bezpečně. Například připomínka středověkých verzí života sv. Kristiny (s. 174-175) vytváří dojem, že tu byl jeden text opsaný v řadě rukopisů Thomasem de Cantimpré, Gautierem de Coinci a dalšími. Ve skutečnosti jde o různé texty: Thomas de Cantimpré byl autorem latinské *Vita sanctae Cristinae*, jež byla někdy před rokem 1274 přeložena do francouzštiny; Gautier de Coinci zpracoval touž látku v rámci svého monumentálního souboru *Miracles de Nostre Dame*. Poněkud matně vychází i charakteristika Renanova: mělo by být alespoň jasně řečeno, že to byl nejvýznamnější historik křesťanství své doby.

Práci doplňuje velice užitečný soupis galik v Zeyerově knihovně.

Vzhledem k rozsahu zpracovaného materiálu se mi zdá omluvitelné, že občas se v textu objeví nějaká drobná nepřesnost (z formulace na s. 26 lze např. vyrozumět, že Whistler byl spisovatel) a že překlady z francouzštiny jsou místy neobratné (s. 27: „la crème des hommes“ – „šlehačka na dortu mezi lidmi“). Zásadně oceňuji především přínos této práce k našemu lepšímu poznání míry francouzské inspirace v Zeyerových textech.

Práci doporučuji k obhajobě.

7. 9. 2007

doc. PhDr. Jiří Pelán,
školitel